

Ohlášky – neděle 6. 3. 2022

Dnes prožíváme **1. neděli postní**.

➤ Neděle 13. 3. 2022 bude **2. neděle postní**.

- **Pobožnost křížové cesty** se budeme modlit vždy v pátek přede mší sv. v **16:00**.
- **Sbor Cantica Bohemica & mladí varhaníci ZUŠ Litoměřice** pořádají v neděli **6. 3. 2022 v kostele Všech svatých od 19 hodin** benefiční koncert na podporu obyvatel Ukrajiny ubytovaných přímo v regionu Litoměřice.

- V neděli 13. března proběhne sbírka na podporu Celostátního setkání mládeže (srpen 2022) a Světových dnů mládeže (srpen 2023, Lisabon).
- Sbírkou minulou neděli, na humanitární pomoc pro Ukrajinu, činila 11.000,- Kč. Je to pravděpodobně nejvyšší částka, která se v jedné sbírce vybrala. Děkuji vám všem.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

V zimním období jsou mše sv. v úterý, ve středu a ve čtvrtek ve **farní kapli**.

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Modlitební skupina
pátek v 15:30, kostel sv. Václava, Lovosice

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 15 (2022)
6. 3. 2022

1. neděle postní

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Podobenství o majáku

Jako kněz se často setkávám s jistým neklidem (zvláště u mladých lidí), který pramení z obav o budoucnost. Nikdy není snadné doprovázet mladého člověka právě v této životní etapě. Nej důležitější je vytrvat na cestě a nečekat, že odpovědi na mě otázky jen tak spadnou z nebe. K tomu mě napadlo podobenství o majáku aneb jak správně rozlišit svou životní cestu.

V mlze

Když hledáme odpovědi týkající se naší budoucnosti, jsme tak trochu jako loď ponořená v mlze nebo ve tmě. Sníme o tom, že objevíme maják na pobřeží, který nám konečně ukáže správný směr. Aha! Už vím kudy do přístavu! Teď stačí jen plout za tím světlem, všechno je jasné!

Šlapat do pedálů

Ale Bůh takto nefunguje nikdy, nebo jen velmi zřídka. Dává nám světlo, jistě, ale vlastně spíš jen světýlko... jako když jedete na kole. Nerozsvítí vám v dálce halogen, k němuž máte směřovat, ale poskytne vám jen světlo, které ozáří sotva pár metrů před vámi – pokud ovšem šlapete do pedálů. (Donedávna fungovalo světlo na kole pomocí dynamo, které se roztáčelo pohybem kola. Dnes samozřejmě existují cyklistická světla na baterky, ale doufám, že i mladší čtenáři můj přírůbek pochopí.) Když přestanete šlapat, nehýbete se dopředu, dynamo se přestane točit a světlo nesvítí. Tak je to v životě se vším. Když mladí lidé otálejí se svědomitým studiem, dokud si nebudou jisti svým budoucím povoláním, neberou to zrovna za správný konec. Platí to jak pro záležitosti běžného života, tak i pro náš život s Bohem. Dává nám své světlo na každý den, protože „každý den má dost vlastního trápení“, jak říká Ježíš v Písmu (Mt 6,34). Neodkládejme tedy na zítřek to, co můžeme udělat už dnes. Sice ještě neznáme budoucnost, kterou pro nás Pán chystá, ale už víme, co od nás očekává tady a teď: věrnost životu modlitby, četbě Písma svátého, pravidelnou účast na mši svaté, sdílení ve společenství s našimi bratry a sestrami, pozornost vůči chudým a potřebným... Nečekejme na velkolepá zjevení, vydejme se na cestu už dnes! Když budeme věrně šlapat dál a dál, hlavní směr našeho života se nám bude den za dnem postupně rýsovat.

Cesta se vyjasňuje

Pocházím z oblasti Camargue. Ve vesnici Beauduc tam máme obří pláž s pevným pískem, po níž se lidé prohánějí na tříkolkách s plachtou na vítr nebo i na kolech. V písku pak zůstávají vykreslené dráhy kol do všech směrů. V počátcích našeho života s Bohem většinou šlapeme do pedálů, aniž bychom věděli, kam přesně směřujeme. A navíc kolem sebe vidíme stopy rozbíhající se na všechny strany. Je tolik různých nabídek. Nevíme, jakou dráhu zvolit. Ale to nevadí! Je potřeba pokračovat v cestě dopředu. Na té pláži v Camargue jsou také dráhy, které vedou přes duny a napojují se na dobře udržovanou stezku „Digue á la mer“ vinoucí se jakoby po hrázi podél pobřeží. A z této stezky se pak odpojují uzounké cestičky, které se rozbíhají do okolní krajiny napříč mokřady. S naším povoláním je to stejné, musíme věrně pokračovat pořád dál, jakmile se v jednu chvíli ocitneme na cestě. Možná to ještě nebude přesně ta správná, pokud jde o naše poslání, ale v tom případě bude stačit, když později zatočíme a odbočíme na jinou cestu. Až postupem času objevíme stezku, kde si řekneme: To je ono, tady se cítím na svém místě, našel jsem svou životní cestu, své povolání!

Jeho vůle

Když křesťan po klopotném tápání pocítí, že jeho život už se přiblížil Boží vůli, zakouší neobyčejnou radost. Radost z toho, že se stal opravdovým členem Ježíšovy rodiny: „Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (Mk 3,35) Toto přenastavení či „poštelování“ našich životů podle Boží vůle se musí často opakovat – po celý náš život, až do posledního okamžiku. Vzpomeňme si na Ježíše několik hodin před smrtí. V Getsemane se modlí ke svému otci těmito slovy: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ (L 22,42) Sám si často opakují tuto jeho prostou modlitbu: „Ne, co já chci, ale co ty chceš.“ Totéž vlastně říkáme každý den, když se modlíme Otče náš: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“, v mém životě. (Mt 6,10) Tak tedy odvážně šlápněme do pedálů na své cestě životem!

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)

Youcat (9. část)

Například německé slovo víra (Glaube) vychází z indoevropského slovního kořene leubh – což znamená asi tolik co „mít rád“, „vyznat lásku“, „dobrořečit“, „chválit“.

Věřit – jenže jak?

Věřit křesťanským způsobem znamená svěřit se Smyslu, který udržuje mě i svět, a přijmout jej jako pevný základ, na který se mohu beze strachu postavit.

A zde se dostáváme k jádru věci. Věřit znamená mít rád Boha, vyznat mu lásku, dobrořečit mu a chválit ho. Objevuje-li dnes stále více mladých lidí modlitbu chvály, dotýkají se v ní planoucího srdce víry. Přibližují se pravdě víc než mudrlanti, kteří v univerzitních knihovnách pátrají po absolutnu.

Blaise Pascal, matematik a filozof, říká:

“Mám-li si člověka a jeho záležitosti zamilovat, musím ho nejprve poznat. Boha a jeho záležitosti si však musím nejprve zamilovat, mám-li ho poznat.”

Víra není vynálezem církve. Pokud bychom ji přesto chtěli považovat za vynález, pak je jejím vynálezcem Ježíš. V Janově evangeliu se jako refrén opakuje: „Kdo ve mne věří...“ - no, a jak je to dál? -, ... ten „... má život věčný“ (Jan 6,47), ten, ...i když umřel, bude žít“ (Jan 11,25), ten ...bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat“ (Jan 14,12).

Ježíš s naprostou samozřejmostí vztahuje víru ke své osobě. Vždycky žasnu nad tím, že nikdo neprotestuje, když Ježíš prohlásí: „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6).

Já! On neřekne: „Znám cestu, znám pravdu. Mám nějakou tu zkušenost se životem.“ Nic takového – Já jsem! Ježíš nám v zásadě ponechává pouze dvě možnosti: buď mu uvěříme a vsadíme všechno na jedinou kartu, nebo ho začneme pokládat jen za slavnou náboženskou osobnost.

(z knihy Youcat: Kurz víry)